rahvaste teele suurriikide suhete teravnemine ja Rahvasteliidu nõrgenemine. Näib koguni, et Balti mere piirkonnas pinevus järjekindlalt kasvab Saksa-Nõukogude Vene suhete järjest ähvardavamaks muutumise tõttu.

Poliitika, mida Balti riigid said omaks võtta kahe suure naabri tülis, on täielise erapooletuse poliitika. See on, nad püüavad hoida mõlema poolega heanaaberlikke ning korrektseid suhteid, segamata end kummagi poole õrnadesse küsimustesse ja laskmata end tõmmata kombinatsioonidesse, mis võiksid tunduda sihituna teise vaenulise poole vastu. Balti riigid on mõõtnud mõlemale ühesuguse mõõduga ja suutnud võita ka laialdasema tunnustuse oma seisukohtade kindlusega. See avaldus selleski, et Läti valiti Eesti ja Leedu toetusel Rahvasteliidu nõukogu mittealatiseks liikmeks. See seob Balti riike, kelle omavaheline sõprus- ja koostööleping on võtnud järjest reaalsema kuju, veel tihedamini Rahvasteliiduga, mille ideedele kuulub, nagu tähendasime, endiselt Balti riikide sümpaatia.

Osaliselt muutus Balti riikide seisukoht vahest seeläbi hõlpsamaks, et Poola hakkas avaldama jällegi iseseisvamat poliitilist joont, et ta sidemed revisionistlike riikidega näivat olevat lõdvenenud ja et teiselt poolt Poolas näib tõusnud huvi koostöö vastu Rahvasteliiduga, mida Poola üksvahe hindas kaunis madalalt. Et Poola värskendas ja kõvendas oma sidemeid Inglismaa ja Prantsusmaaga, ajamata aga ka teravaks vahekordi Saksamaaga, võib mõista, et Poola poliitika on kantud üldjoontes samadest põhimõtteist kui Balti riikidelgi. See laseb Poolat paista hinnatava tasakaalu-tegurina Ida-Euroopas. Et Poola ja Leedu vahekorrad püsivad samal surnud punktil Vilno-küsimuse pärast, kus varemgi, ei ole 1936. a.



Eesti kroonika 1936, lk. 21